

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

Vu iméni prěkmurske evang. šinjerije reditel
i vödávník: FLISÄR JÁNOŠ,
Murska Sobota.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ M. Sobota.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednók na mēsec.

Naprejplačilo gorivzeme vsáki ev. dühovnik i vučitel.

Vsákdenešnje pítanje.

Da je Jezuš tó svoje pítanje „lūbiš me“ za preveč velko i znamenito držo, nam nájbole pokáže i potrdi on položáj, da tó pítanje v krátkom vrēmeni trikrát postávi pred Petra i Peter pa eno za drūgim trikrát more odgovoriti na tó pítanje. Jezuš v Petrovom žitki tó pítanje za glávno pítanje drží, ár na tó pítanje dáni odgovor odlóči Petrov k Jezušu bodóči položáj, ali tūdi odlóči njegovoga zemelskoga blájženstva i nebeskoga zveličanja velko pítanje. Tūdi sam Peter občūti toga pítanja velko vážnost. Na pítanje ne odgovorí z enostávnov rečjov ja, ali lūbim te. Njegov odgovor je vse trikrát etakši: Gospodne ti vsa znáš, ti věš, ka te lūbim. Peter se ne zadovolí z enostávnim odgovorom, nego svojega odgovora istino, resničnost tūdi včasi potrdí, i tó pa z samim pitájóčim Jezušom.

Etakši odgovor samo tisti človek zná dati, šteroga düšnavěst je popolnoma čista i mirna, ki prav v nezměšanoj skūpnosti živě z Jezušom. Ki etak zna odgovoriti na Jezušovo pítanje, on z onim znánjom živě na etoj zemli, da je njegov žitek řesan edna odprta kniga pred Jezušom, liki ki nikaj nema skrivati, ár vsigdár tak živě, tak misli i tak dela, liki tó sam Jezuš želej od zemelskoga človeka.

Brat i sestra! Jeli tūdi ti z tóv vestjov živěš na etoj zemli? Jeli verješ, da

Jezuš Kristuš tūdi dnesdén vsákidén prelista tvojega žitka knigo, naj bi se mogo prepričati od tvoje odkritosrčnosti i mere spoznanja samoga sebé, i rávno záto te vsáki dén znóva i znóva pita: lūbiš me?

Oh blájženi človek si, či tá věst živě v tvojoj düši. Ali stókrát blájženejši si pa, či na tó v tvojoj düši dněvno večkrát ponávľajóče pítanje z čistov düšnověstjov, samoga sebé prav spoznavši z Petrom etakši odgovor znáš dati: Gospodne ti vsa znáš, ti věš, ka te lūbim.

Jezušu lūbiti je nē tak preveč lēko, kak si tó dosta lūdi mīsli, ali tūdi je pa nē tak preveč žmetno, da bi tó ešče té nájslabejši človek nē lēko storo, včino. Jezuš je sam pravo: či što ščě za menom pojti, té naj sam sebé zataji i vzeme gori križ svoj i nasledūje mené. Tó telko pomēni, da je Jezušu lūbiti bogme žmetno, ár tá lūbézen, kak prav vsáka lūbézen áldovnost prosi i čáka, zatajiti tēla zemelska poželēnja, ali ešče bole jasno povēdano, tá poželēnja se morejo pod dühovna želēnja postaviti. S tēm či jas dněvno skrbno čtēm svēto písmo, či žé mogóče vsáki veršuš na pamet znam, či se ogibam vsákoga koncerta, veselice, mužike i plesa, či neidem v gledališče, v kino, či se ogibam vsákoga tákšega mesta, gde lūdjé veseljé, razveseljávanje iščejo, s tēm sam ešče nē pokázo svedóstvo, da jas Jezušu že řesan lūbim i nasledūjem. Ár moje srcé samo té zná z rečjov Petra z mirnov düšnov věstjov odgovor dati na vsákde-

něsnje velko pitanje: lübiš me? či so li-
tere, reči biblije, Jezušovo včenjé v meni
žitek postanoli, či pri pisálnom stóli, pri
plügi, v delavnici, v trgovini, z ednov
rečjôv v svoje dužnosti oprávlanja vsákoj
minuti občútim, da Jezuš pôleg méne, pri
meni stojí, i čté v mojega žitka odprêtoj
knigi, či ne zavržem od Bogá v svetski
veseljáj prôti meni ponüjani blagoslov, i z
têmi pa tûdi z onov vêstjov živém, da me
Jezuš tûdi med têmi sprevája i tûdi tam
tô čáka od méne, da naj tûdi v tákši
mêstaj dam svedôstvo, da sam právi krščenik,
da Njega iz cêloga srcá lübib i nasledüjem.

Krščansko živilênje je nê drûgo, kak
nasledüvanje Jezusa, kak neprestano od-
govárjanje na ono Jezušovo pitanje: lübiš
me? Či právi, verni i pobožni kršćanje
ščémo biti, tak neprestanoma Jezusa mo-
remo nasledüvati i lübiti, tak v vrêmeni
dela, kak v vrêmeni počinka i razveseljá-
vanja, i na vsákem svojem stopáji z Pet-
rovimi rečámi moremo odgovoriti: Gospod-
ne ti vsa znáš, ti vêš, ka te lübib.

Letošén čas je v našega lûdstva živ-
lênji z edne stráni čas dosta i velkoga,
žmetnoga dela, z drûge stráni pa tûdi po-
činka i razveseljávanja čas. Jezuš, ki je
tûdi sam tál vzeo v deli, i tûdi je pa tál
vzeo na gostüvanji v Káni v Galileji, v

etom letošnjem časi tûdi povsôd tam bode
med delajôčimi tak, kak med razveseljáva-
jôčimi. I od tisti, šteri obráz de pun znoja
od žmetnoga dela rávno tak, kak od tisti,
ki bodo počivali i se razveseljávali, dnév-
no znôva i znôva pito: lübiš me? Brat
i sestra! Bojdi tvoje delo i tvoj počinek
i razveseljávanje vsigdár tákše, ka lêko
z Petrom etak odgovoriš: Gospodne ti
vsa znáš, ti vêš, ka te lübib. H.

Boži srd

**nad vogrskov pri
Moháča pogübeli v-1526-tom
leti aug. 29-ga,**

za šterim je 150 létno tórsko robstvo nasledüvalo.

(Zrinyi Miklóš pri Szigetvára pogübeli za temelno misel
v-tom pokáze vö, ka Bôg za grêhov volo kaštiga kršćane
z-tórskov pogübelnostjov.) Ž-vogrskoga poslov. Flisár J.

I.

Te vsamogôči Bôg se na zemlo zgledno,
Na edno megnenje ete svêť pogledno,
Kak se vídi je nájbole nás v-pamet vzéo,
Nehodimo steze, štere je Jezuš šteo.

Vidôči tó našo veliko nestálnost,
Zavrgli smo njega, k-mammoni združénost;
Li té nas je ravnao i na vûzdi držao,
Njegove dobrôte je li vsáki zíjao.

Prôti dômi.

(Pripověst) — Poslov.: F. J.

Sever trôbi, fûčka, grôža, nosi i seja snêg,
šteri je že do kôlin visiki. Rávno tak, da bi vu
bêlom práhamôrji plavala ravnice polá.

Prôti marofi pelajôčoj njiv pôti, dvê od
snegá obeljenivi podobi broždžita. Te naprê idô-
či je v plêšaj vtrêti, stári možki, za njim pa vu
njegove stopnjé stápagôča mála deklina. Baján
tkálec mešter potûje z-málov vuúklcov, z-okraj
marofa vu Ribnjek zváno vês hîtita, či tak ka vu
etakšem zbožnom vrêmeni ta mogôčiva tá pridti.

Te stári razglavno potûje. Iudašnje pono-
šéno hôbo njemi je že na konci vési doj vnesao
zgláve vihér i Bôg zná, gdetá jo nesé. Rêtké,
vlažne vlasé njemi stêple, v-kříž meče vihér.
V-lêvoj rôki drží v eden máli róbček zavézano
culo, v-právoj pa edno kusto neprílišno palico,
štera bi se bole k-koleki, kak k-palici glíhala,

brez njé v-etakšem vrêmeni bogme nebi mogao
potûvati.

Deklinica odzajaj géčati, stonjati záča:

Sedva si malo doli stári ájtek. Že ne! ádam
idti!

— Nemreva, moje dête, naišla bi zaspati i
zmrznola bi vu tom velikom snêgi.

— Jas bi tak rada vu snêgi spála!

— Tak, tak moja či! Čajt máš ti ešče na
vekivečén sên. Meni bi uprav že nájbôgše bilô
tak činiti. Mogôče mi tak tam bode moja nočna
postela.

Deklina stáne. Naglás se záča jôkati.

— No, zaká se jôčeš, tí málo sirotê? —
se nazá obrné starec.

Kučajôš odgovori dêtece:

— Zaká tákše právitê, stári ájta? Zaká
ščéte vi mrêti?

— Ejnje no, ešče i tó! Jeli sem pa jas
pravo, ka merjém? Kakda bi pravo. No, samo
nejôči! Poj, nesao bom te!

„Törki tak dam“, ercé, tak veliko zmožnost,
Da preprávi, vtere, *neverni* okornost.
Vse tečas vas ná teží njih járem trdi,
Dokeč nedte v-rédi, k povrněnji krédi.

Vse tečas tak bode kaštiga nad vami,
Do pokolěnj štrti nad vašimi sinôvmi,
I či tó v-pamet pri cájti nevzemeté,
Vse vas zakuném — v grěhi naj vesnete.

Ali, či se žalívajôč povrnéte,
Z-smrti se po meni v-žitek prineséte.
- *Jaj, teda türk tebi!* - Občútiš srd mojo...
Zničim te preci, kak se tē spokorijo.

II-ga :

Farkaš Andráš okóli 1538-ga leta vrê-
meni, gda od židovskoga i vogrskoga národa
húdôb piše, od Božega sôda etak piše :

Razsrdili smo si Bogá z-nevernostjôv,
Z-pámeti slepostjov, z-velkov hamišijov,
Razdráždžili smo ga z-lesčěčimi zlátni,
Z-cinkajôčim srebrom i vu tē vŭpanji ;
Trsa sládke župe parôvnim vžívanjem,
Z-praznúvanja grěhom, hotlívim živlěnjem.

Záto se njega srd nad nami pobúdo,
Kaštigajôči bič ščukajôč ponúdo.
Med sehom smo se nē zbívali, lúbili,
Od netrplivosti blížnje odúřili.

Vkraj je vzéo od nás Bôg tak lêpe krajine,
Cvetěče orságe, brežine, doline.

K-koncovi zvôn toga na šinjek nam pŭsto
Tôrskoga casara divjo črědo gnŭsno,
Kak nigda židove ino Jeruzálem
Je bičŭvao z-Nabokodonozor králom ;
Tak je i nás ščukno, orság naš podvrgao,
Gor' spôžgao, porobo i rázno raztrgao.

Tak se národje, kí Bôga zavržejo,
Njega zatajijo vu robstvo denejo,
Drŭgim vu manro v-slŭžbenstvo postávijo,
Dokeč se nespokorijo nezbôgšajo.

Kí se med sehom nezbivajo, borijo,
Kak se je tó že od nigda mao godílo :
Milošče nedôbijo, nē so je vrědni,
Za húdôbe volo kaštige potrebni !

* * *

Vu vezdášnjem hípi, tŭdi poznávamo,
Pred sehom žive példé povôli mámo,
Eden národ spádne, te drŭgi pa zmága,
I tak šteri láda, on ovoga vmárja !

Pravica se prvle, ali sledi skáže,
Ino te nedúžen pá miloščo nájde,
Ár je Bôg pravičen, krvíce netrpí,
Pôleg njé ravna, sôdi, zemelske siní !*

Vu nároče vzeme stárec vnŭkico i dale
škrofa, lecajôč, dokeč spoj neopeša.

— Stanva mo dētece, edno malo te doli
denem, ár si mi etak žmetno. Na plěča se mi
povesi : tak „pŭtalôba“ mo te nesao. Tak mi
nebodeš tak žmetno.

Deklínica se na stároga dēdeka plěča po-
vėsi, z-rokicami ga okóli šinjeka obiné i tak
ideta dale.

Baján tkálec bogme teško stápa, broždži,
po velkom sněgi. Dokeč do ednoga záplŭja ne-
pride, z-pôti doli zavdári, v-šánec stôpi i do
ledevjá se v-sněg pogrozi.

Težko se vō skónta, ednodvakrát nakólina
spádne, dēte se njemi močno skrči za šinjek.
Celô odnemoreni i oslábłeni se prikláti k marofi.

— Hodva eti malo notri, na máli čas po-
čivat ! — právi stárec i notri se obrné na vráta.

Na marofa gazdo dveraj skloncka :

— Vu Gospon Kristuša světom iměni pro-
simo, pŭstite náj na málo počívanje notri !

— Bôg váj je prinesao. Bôg váj je pripelao
k-nam ! — ercé Balogha, marofa gazdo tŭvári-
šica vō z-kúnje. I vō tŭdi pride k-njima. Málo
deklínico doli zdigne z-stároga plěč i v-náročaj
jo notri nesé v-toplo hižo.

— Zvolte si notri stôpiti stári oča i sedte
si doli ! Esi si sedte k-pěči . . . Ali pa vendar
zaprva malo dale, ár vām zná obškôditi po vel-
kom mrázi vročina.

— Zahválím dobra ženska, dober de meni
ete kôt tŭdi. Tak včasi dale ideva, samo si malo
počiněva. Krátek je dēn, hitro pride večér. Tečas
vu Ribnjeka vės ščém pridti. K oči pelam eto
dēte, či tak, ka je gori vzeme.

— V-etakšem vrěmeni dōnok nebodeta šla
dale. Eti prinás obnočŭjeta. Te mále gvant je
celô moker od sněgá. Ni mála obŭtel njē je tŭdi
mokra. Ešče náide mrěti, máli golôbec . . . Doli

Pokopana prekmurščina.

Ne vém, gde bi začno, dugo sem premišlavo, jeli bi sploh preneso v Duševni list borbo, štero smo v drugi listaj vodili.

Pod zmišlenim iménom je eden gospôd zapiso na stranaj literárno-kulturnoga lista „Mladi Prekmurec“ reči: „Prekmurskim književnikom so postavili potomci spomenik. In tá spomenik veljaj tudi prekmurskemu knjižnemu dialektu, ki je v sedanji dobi izgubil *raison d'être*!“

Po naše povedano se tó pravi: K tistim pisatelom, šterim je postávljeni v Soboti spomenik (v prôti grádi pelajôčem drevorédi), se naj vléze v grob tudi naš prekmurski knjižni jezik. Domá ga záto slobodno gučimo, ali v knjigaj i v cerkvi več nema mesta.

„Zaradi notranje povezanosti prekmurskega ozemlja z enotnim slovenskim teritorijem se mora postopoma uvesti slovenščina v ves prekmurski provincálai tisk, v cerkev in v nabožne knjige“.

Té reči onoga gospôda, šteri zahtéva od nás, naj celô v cerkvi, v bibliji, pesmenoj knigi i v molitvenikaj svoj jezik, šteroga smo zdržali pod jezerolétnim vogrskim gospodstvom, v dvaj-

seti letaj zaménjamo s slovenščinov, zdržavajo edno veliko miselno hibo

„Zaradi notranje povezanosti prekmurskega ozemlja“ . . . „s slovenskim . . . se mora . . . uvesti slovenščina . . .“ — tó se vendar malo čúidno sliši.

Če se mora, tó se pravi: mus more — te nega notranje povézanosti i je niti nemre biti. Če pa jeste notranja povézanost, te pa nega „mus“-a, te se samô od sébe vpela slovenščina v našo cerkev i naš tisk.

Pitanje je zdaj: što je v prvom rédi pozváni stvárajti notranjo povézanost Prekmurja s slovenskov zemljov, štera je vendar predpogoj za vpeljanje slovenščine v naš tisk i našo cerkev? Mi nemremo, ár se samo z verov bávimo

Pa vendar seznanjamo svoje čitátele z delom slovenski reformátorov pa tudi posvetni pisatelov i oprávlamo s tem — na keliko nam je tó sploh mogôče — notranje zblíževánje. V dosta vékšoj meri bi pa lahko i morao tó včiniti Mladi Prekmurec, če nešče samo pôla papéra biti, na šteroj se vádijo književni delavci — začétniki, nego čúti v sebi kulturno poslanstvo, nálogo i dúžnost prôti prekmurskomu národu.

Zaistino nej zavolo svajúvanja i polémike, nego samo zavolo raztálanja dela i razmejítve dúžnosti, naj nam bode slobodno staviti ništer-

jo slečemo, punčike njê doli zújemo; nogé njê doli zbríšemo i sùhe, tople nôgavice njê potég-nemo na njê.

Po tom záča slekávati od mraza drevéno deklinico, posteie njê i notri jo odene.

— Edno malo se segrê moj golôb, potom te pa oblečém v-čísti sùhi gvant.

Potom se k starci obrné z-lübeznivov skrbnostjov:

— Ali ví starec ste tudi spoj mokri. Vlas-jé so vam griva voda . . . Eto je brsača, doli se zbríšte žnjôv. Kapút tudi doli vržte. Eti je mojega možá eden ponošeni kapút, oblêčte ga na sébe.

— Lepô zahválím, golôba srdcá, dobra ženska, za méne se ne skrbte. — Zaká? . . . Meni že nika nê trbê na svêti, rávno tak, ka svêti že tudi nê trbê mené. Naj samo eto dête morem v-mesto spraviti tam, gde bi i do eti mao njega mesto moglo biti: pri oči. Potom sem obračúnao z-svêtom i lahko idem spát naveke.

Baloghova je z omára vöpobérála máli gvantec, te pokojne mále Rozike gvantec. Z ká-rajôčimi rečmi se obrnovša k-vcagajôčemi Baján tkálci:

— Ali oča, dônok ka gučíte? Niti je nê slobodno ešče si na tákše mísliti! Naš žitek i vse, ka mámo je v-Boži rokáj, li on ravna zevšem!

— Znam, dobra ženska, znam. Bogábojéči človek sem bio vu celom mojem žitki i zdá sem tudi. Ne pogúbim je z mojega žitka sam. Zaká bi činio tó? Njega konec tak pride, kak vsemi. Vište lani mi je žena vmrla. Dobro je včino žnjôv Bôg, ka jo je k-sebi vzéo. Nê se njê je trbelo včakati ete slêdnje velke nevôle, toga težkoga vandranja.

— Kakšega vandranja? — pita čúduvájôč Baloghova i záča česati te mále deklinice košave, zlátopláve vlasé.

— Prôsta i krátka je toga hištória. Obstarao sem, odnemogao sem, nemorem duže spu-

na pitanja (naša skromnost nam ne dopúšča, ka bi tanáče dávali i kritizirali):

Zaka nejde Mládi Prekmurec med národ? Zaka samo zahtěva notránjo povězanost, zaka je pa ne stvára? Zaka si ne postavla za svojo nálogo: včiti, zabávati i zgájati náš prekmurski národ? Zaka je nej mōst med prekmurščinov i slovenščinov? (Jezerolětní prepád je vendar pre-globoki, ka bi se ga dalō preskočiti!)

Mládi Prekmurec nam náj ne zaměri tá pítanja. Ml bi ga radi řesno vzěli, ml bi radi vidli v njem literárno kulturní list Prekmurja, šteri je v prvom ředí pozvání stvájati notránjo povězanost med Slovenci tō i onstrán Mure.

Mi od Mládoga Prekmurca i od vsej drúgi literárno-kulturní delavcov čakamo tō delo!

I samo te, gda ga oni oprávjio, do meli morálno pravico, pozvati nás, náj zarazmimo zověči glás časa.

Mi nesmimo i neščemo reskirati tō, ka bi samo edno molítev povedali alí samo eden ver-ski článek zapisali v jeziki, šteroga naši verníki nepopolno razmíjo.

Nás zavolo etoga zadržánja řesan nišče ne-mre konzervatizma tōžiti, če samo nešče cerkvi i veripodrejeno mesto dati v živlěnji našega národa.

Či pa oni gospōd v Mládōm Prekmurci misli, ka je prišō čas, náj se pitanje enōtnoga knižnoga jezika že řěši, samo mi evangeličanci ne razmimo ešče glása časa, pa odgovárjamo z odlōčnim: nej!

njavati meštrije i drúgi poslov. Vřednosti nemam. Brez té pa nega ni strěhe, ni krúha.

— Da pa jestejo ešče dobri lúdję.

— Dobri lúdję?! . . . Haj, golōb moj, do-bra žěnska, dobri lúdję so vendar samo bili nlg-da, alí kama so minōli, tō samo Gospodin Bōg zná?! Treseli lět sem delao vu vési, za té mále i velke sem pripravlaō platení gvanť. I ka mi je za tō nájem? Tō, ka so mi na znánje dáli, naj niti ne prosim od občine, ár me nedo hránili, ár sem se nē tam narōdo, i dáče sem tūdi nē plačůvao — v-pěnezaj. Hej, pa sem zadosta plačůvao všem z-teškim znojním delom. I ka sem dōbo od nji za tō? Nájbole lōši krúh, zdá pa eto kōdiško palico?

Baloghovo so skuzě pobile. Že je počesa-la to málo deklinico i čůdůvajōč je glědala, njě-ni okrogli obráz i obláčati jo začinja. Pokojne svoje čěrke edno oblěko dene na njō.

— Zadosta velika nezahválnost i hůdo srd-cě je tō od oni veščarov! — erčě pretůžno i

Ešče je nej prišō té čas. Naši literárno-kul-turní delavci so ešče nej opravili svojega dela, ešče so nej odprli vřih i dűš našega národa pred slovenščinov.

Prekmurščina ešče živě med naším náro-dom. Med trijezero čitáteli evang. tiska i dvaj-stíjezero poslušávci evang. predge je ešče nišče nej zdigno glása prōti prekmurščiní. Evang. cír-kev je pa demokrátka, ka vnōgokrát pozábijo naši kritíki! Za nás je „glás národa, glás boží!“

— —

(Naslědnje bi ešče rad popravio edno kri-vico, či sem jo náimre sploh delo. Mogōče bi menje mogo gučati od Mládoga Prekmurca i več od pisátela onoga članka. Mogōče, právím, ár ne poznám razmerja med oběma.) D.

Naprei z knigami.

I gda bi zasůkao té knige, nazáj je je dao slugi i seo si je i vsě oči so v správišči na nje-ga bílé obrnjene. Luk. 4, 20.

Kristuš je ednōk pri ednoj prilíki v Naza-reti notristopo v žinagogo, v židovsko církev i v rokě je vzěo edno knigo. Tak je stao tam v rōki z proroškov knigov, líki na katedri stojěči vučitel před puními klopámi dijákov i na glás je čtéo, da se Njegovo poslanstvo v tom nahája: Predgati leto Gospodnovo tō přijětno. Potom dolídene knigo, si dolísěde i vsě oči so v sprá-višči na Njega bílé obrnjene. Radovědne oči i

kak glěda tō málo, vu — pokojne čěri njěne Rozíke gvanť oblečeno deklinico, gori skřiči:

— Nini, moja mála Rozíka!

— Rávno je ona tūdi Rozíka — erčě té stārec.

— Tūdi je Rozíka?! Oh, drágí moj Bōg, kak velika prispodobnost!

V-rároče popádne Baloghova tō málo, nōvo Rozíko i kűšůje njě obrázec, rokě, gvanť.

Potom jo k-stoli posadi.

— Doli si sedi eti máli moj drobiš — pri-nesém ti dobro, toplo mlěko . . . Doli si sedte stārec vi tūdi esi k-stoli, vam tūdi přinesém nika tople hráne! . . erčě Baloghova z-přijaznivov go-stovlűběznostjōv, prestřě stol i jesti dene na njega.

— Lěpa hvála dobra žěnska, za méne se neskrbte. Nē sem si zaslůžo, té velíke dobrōte!

— Ka bi si ne bí! Verno ste spunjávali vu cělom svojem žitki Božo zapōved i Bōgi ste slůžili, jas vam pa samo tō dam, ka nam je Bōg dao. Ne vzemíte tak, kak alamižno, nego, kak

na poslouchání lačna vůha so se žé ně mogle včakati, da bi njim razložo, raztolmačo Božo svéto řeč.

Kôla časa so po počinka lépi dolínaj znôva k vrátam, k dveram septembra přišle. Šolé za krátek čas pá nôvo šolsko leto začnejo, na punijo se z vékšími i z ménšími dijáki, pá se čuje vučitelstva stárl opomin: Naprej z knigami.

V Nazaretskoj žinagôgi pred punimi klopami čtejšči i vučéči Kristuš pri vrátaj septembra stárl metoduš i stáro knigo připorôča vsem profesorom i vučitelom, ki v šôlo hodéčoj mladini v krátkom časi vódájo zapôved: Naprej z knigami! Toplo njim připorôča tak dober i převec hasnoviten metoduš, metoduš lúbézní, šteroga samo prav li tisti znájo núcati, v šteri Boží Důh prebiva, v roké njim dá biblijo, kak nájbôgšo i nájestarejšo včenjá knigo, iz štere knige je skoron pred 2000 létami eden tál sam Jezuš Kristuš goripřečto v Nazareti v žinagôgi. V bibliji se lúbézní metoduš nahája i Důh biblije se pa more nahájati v lúbézní metoduši.

Med različnimi knigami naj prva i nájbôgša kniga biblija, svéto písmo ne pride nájniže pod vse drůge knige, nego naj bode i postáne řesán prva i obri vsej drůgi nájzgorňa. I v rázni šolski metodušaj i učni načrtaj naj lúbézen ne zmřzne v trdi i mrzeo léd.

Prvo líki z přihájajóčim septembrom napřevzememo različne knige, prvič vzemimo napřej tó edino „knigo“, biblijo i poslůšajmo njé-

no vučéčo i opominajóčo řeč: Bogábojazen je začétek módrosti. Či bi se vse šolé, vsi vučitelje, stariše, dijáki toga opomina držali, tak bi póstalo tó nôvo šolsko leto Gospodnoga Bogá blájženo i přijétno leto. Záto pa napřej z „knigov“, z biblijov!

V jednoj našoj sôsednoj držávi v vsej evangeličanski šoláj dosta jezero dijákov i dosta stô vučitelov vsáko gojdnô pred včenjom svéto písmo čté. Oh kak lépi, krasen kěp je tó. Gvůšno da se tůdi Boží angelje veselijo tomí, da šolska deca i vučitelje tak skřblivo čtéjo biblijo. Tůdi pri nás, v naši šoláj bi potřébnô bilô tó, ár bi tak šola dosta več dobři, verní krščanov, več svoje roditele pošťuvájóče decé, več pošteni, aldůvajóči državlánov vřzgojila.

Tisti lůdjé, tisti národí, ki so ně smeli ali ne smejo čtéti svétoga písma v svojem materškom jeziki, so tak v materiálnom kak v kulturnom poglédí zaostali i ešče dnesdén v důhovnoj kmici hodíjo, šteri národí pa poslůšajo i čtéjo Božo řeč, oni napředůjejo i vsigdár močnejši i bogatejši postánejo.

Záto z přihájajóčim septembrom biblijo i verne, pobožne, v krščanstvi pozitivne vučitele v naše šolé, naj tak naša šola i naša deca znôva krščanska postáne. H.

Što svoje bremen batřivno nosí v veri, tak čůti, ka de ono ležejše. V istini pa njegova móč rasté.

Boží dár. Póleg mojega přemíšlěňa po člověki dáne alamlžne nega, ár vse ka mámo z Bože milošče mámo i důžnost nam je z toga oním dati, ki strádajo i potřébůjejo je.

— Jaj da so lépe, dobra ženske, vaše řeči, ali ešče je lepše vaše srdcé i vaša důša. Što je bila ona dobra důša, štera vás je na tak dobro včila i zgájala?

— Oh, vě sem niti tak dobra, kak vi starrec mislite! — se odpovedáva Baloghova, z-dobroga srdcá poniznostjov, — pri vsem tom smo meli i ešče dnesdén mámo dobroga familiškoga vučitele, ki nás čeres přek več dní i náimre po etakši dugi zimski večeráj verno vči. Pláče neželé zatô, nego nas obdarůje ešče z-důhovnov radostjov; potřôšta nás vu žalosti i nevôli. Znáte što je, ka je? . . . Biblia . . .

No, čakajte samo, znam, ka vam tůdi dá večér vřástvo, na vašo veliko srdcá bolezen. Gori bóm vam čtéla žnjé na glás . . . Zdá si vzemíte

i jéte z té hráne. Ti tůdi moj golôbec z-čista vřopojé té piskřič mlěka. Vô mo šla k-našemi oči i notři ga pozovém. On cěli dén vu granári dela.

Za ništerno minuto Baloghova z možom vřéd notři pride. — Glédaj oča, nazá je přišla naša mála Rozíka! — Pokáže jo možé i v-nároče jo vzeme.

— Nini, bogme je spodoben k-njě obráz, oči i ešče vlasjé tůdi, erčé gazda, z-tůžnim zasměhom.

— Te dober Bóg jo je nazá poslao. Več je nepůstimo od nás. Z mladosti jo vzememo . . . Jelibár staréc, tá nam jo dáte? — je lúbéznivo pravo stářomi oči.

— Oh dam vam jo, dam, či jo li vzemete! Kak bi jo nebi dao! Njé vu Bôgi vřopřeminôča mati mi je či bila, pa či bi živěla, bi jo i přijně nebi z-mirovněšim srdcom nihao, kak eti přilúbéznivoj vašoj hiži. Dobro znam, ka jo oči tak ně trbě. Věm njemi je jo i do eti mao tůdi ně trbelo. Nigdár je jo ni pogledno ně.

Ženski kotiček.

Veseli den za Gor. Slávečko gmajno.

V nedelo, dne 11. augusta je bio v našoj cirkvi velki i veselí švetek. Svetili smo skončanje dela málanje naše cirkve.

Duga léta smo si želeli, da bi naša hiža Boža svojimi pozvanji primerno lice dobila. Z vnóгим trúdom je bila pred 12 leti postavljena v našoj fari cirkve. Velko veselje nam je bila lépa prostorna zidina, liki prirojeni čút za lepoto je v nami vsigdar zbuđo želénje, da bi túdi notranjost primerno olupšali. Težko je biló, ár svetá nájvékši diktátor „pěnez“ nam je falio, da bi cirkve dali málati. Naš dober Bóg nam pa je pokazao, da se z málim áldovom i z velkím vüpanjom dajo bregóvi presádti. Vera, vüpanje, lübézen, to so tri glávni faktori v celom gmajnskom živlénji.

Pred dvema letoma smo nastavile svoje fárnó žensko društvo. 360 članic mámo i že v tom se je pokazala tá velka lübézen naši vrli prekmurski žensk do svoje cirkve. Z málim imánjem i z velkím vüpanjem smo začnoli svoje delo. Prirejali smo verske zadvečarke, šteri offeritoriumi so prišli v našo blagájno, dobrovolni áldovi pri vsákoletnoj veselici i članarina so se po máli kaplicaj povéršala v edno vékšo šumo. Neobtrúdliva vernost naši žensk nam je pomagala do uspeha. Letos, mēseca márcá, smo ob prvím gučale na društvenom gjuhēši od našega

— Ešče sva si i tó zmislila z očom — erčé Baloghova, ostante i vi stárec túdi pri nas, da se ta mála Rozika ráj k-nam privádi i da jo naj od nás vkraj nevzemejo. Tú te meli mesto i túdi mo vás poštváli.

Z-starca óči so se skuzé zbuđile i tekle po obrázi. Drgetajóče roké si vküpzaklúčivši, je krepko stískávac k-srdci, štero je glasno bilo.

— Jeste . . . jeste dónok dobro srdcé — eden pár . . . eden pár srdcé, štero dom, od Boga blážení dom dá, vóštíranomí kódiši i odpela ga v-on drúgi bógši dom! Ali jeste Bóg túdi: ti pravični nájem ne zaostáne! . . .

Ka se samo po sebi razmi, se more lüdém nájvekrát povedati.

Kak narávno je, ka drévo sád prináša, tak narávno sledijo verí dobra djánja.

nájvékšega želénja, od málanja Bože svéte hiže. Z velkím navdúšenjom so se ženske odlóčile, da začnemo tó prvo svoje velko delo. Teda se je ešče vidlo, ka zmore vernost, z lübéznostjov do svoje cirkvi napunjeno žensko srdcé. Dosta protivníkov smo mele, gda smo nastavile svoje žensko društvo. Zasmehávali so nás i žalili našo dobro voló. Ali dnes, da stojimo pred sádom svojega trúda, se ne srdimo nad onimi, ki so nam čemerne reči vrgli v obráz, dnes samo z zahvalnim srcem poklekne pred Vsamogóčega, šteri je blagoslovo naše delo. Predsednica našega društva sem, z ponosom glédam na naše verne ženske, štere so skózi dvé lét šle z menov po póti razmēnja i lübézni do cíla, šteroga smo si postavile.

Gda smo se odlóčile za málanje, nam je falilo ešče več, kak polovica potrebne šume. Naše ženske so se nej dále prestrašili. Od hiže do hiže smo hodile pobérat dobrovolne áldove. Spréjali so nás vsepovsédik z právov kršćanskov lübéznostjov, áldúvali po svojoj mogućnosti. Biló je v srdcé ségajóče veselje, doživeti, da ešče te nájbole siromaški prinesé svoj áldov na Božo diko. Na etom mestu bi se rada všem brez izjéme ešče ednók zahválila za vse, ka so učinili za našo cirkve. Člānicam našega društva, onim, štere so ešče nej pristópile društvi, odbornicam, štere so vsigdar pripravljene bilé na pobéranje, gospódi farari i kántori, šteri so hodili po vesnicaj z odbornicami od hiže do hiže i so nam z vnóгим trúdom pomagali, daritelom denárne pomóči i celomi odbori, všem naj bó od srcá hvála. Zósebna hvála pa túdi našim prijátelom drúge vere, šteri so nás tak v lépom števíli podpérali i našim lüdém, šteri so nás tak v lépom števíli podpérali i našim lüdém, šteri so nam ešče iz inozemstva posláli podporo.

Posebna hvála i priznánje pa ide našemi meštri, gospódi Cmerekari, cerk. slikári iz Veržej. Nej je vsigdar samo tó glávno, ka je pěnez pripráven za tákše velko delo, nego túdi právo-ga človeka more nájtí, šteri z právim umetniškim okusom zvrši delo, sestávi fino primerno harmonijo v fárbaj i formaj. I to je g. Cmerekar v punoj meri včino. Što dnes stópi v našo cirkve, tistoga občútek, da je g. Cmerekára vodilo srdcé, gda se je poglóbo v naše verske posebnosti, gda se je prilagódo štíli naše cirkve. Nájditi právo pót skozi labírint želénj, okusov, stálišč i te eš-

če komponirati harmonijo v vsestransko zadovolstvo, to je umetnost. Velka freska obri oltára, štera predstavlja Kristušovo sveto večerjo, kaže, da je g. Cmerekar istina mešter svojega pozvájna. Kristušov obráz je tak pun tiste milostivne, trpéče dobróte, vsega odpúščajóče lúbézni, da se človeki srcé zgene. G. Cmerekári i njegovomi vrlomi pomočniki vse priznáne.

Tak smo dočakali to nedelo, 11. augusta, srcá napunjene z zahválnoštvom. Z korinami okínčani oltár je tudi po zaslugi g. Cmerekára dóbo čisto nóvo, lépo lice, pred šteroga je žensko društvo kúpilo lépi nóvi tepih. Z v srcé ségajóčov svétešnjov predgov so g. farar predáli to na nóvo oblečeno cérkev svojemi pozvánji.

Boža milošča nema konca i krája! Z tóv zagvúšenostjov ide naše žensko društvo dale na delo, ár: „V vkúprdržánji je móč!“

Frida Kovátš.

Prek naši granic.

Ně dávno so se přek naši granic znameniti svetovni dogódkí godili. Zátó na krátki notri ščém pokazati našim čtenjárom tiste mále držáve v' Europi, od šteri ništerne so se před krátkim na stráni Anglije i Francije próti Nemčiji bojúvale, drúge so pa prostovolno pústile na svojo zemlo nemške trupe, ali zdaj so pa zasédene od nemcov.

Norvéška. Prestor té držáve měri 324 000 km². Račun njéni prebiválcov pa 2,871.000. Njéni prebiválcov 98% ov, to je skoro vsi, so evangeličánske vere. Držáva je králevčina, njéno glávno mesto je Oslo. Njénoga prestora 72%-a je nerodovitne zemlé, 24%-ov je pa goščéo. Na rodoviti městaj nájhole konopér i oves póvajo. Na visikoj stopnji je rudárstvo, ribárstvo i lesna industrija. Norvéžáni med nájhole zevčene i izobrážene lúdi spádajo, tudi so preveč verni i pobožni i zátó tudi pošteni, med njimi tóvajov, razbojnikov nega, tam se to skoro nigdár ne zgodí, da bi eden človek drúgomi kaj vkradno, sodnije nemajo posla z lagvimi lúdmí, vóze, temnice so skoro prázne, hiže ně trbej zaklenoti ně vudné ně vnoči, vse je léko odpréto, i dónok nikomi nikaj nesfali. Držáva má 700 dühovnikov.

Dánska. Njéni prestor je 43.000 km². Račun njéni prebiválcov pa 3,706.000. Od tej 3,300.000 evangeličánov, 22.000 katoličánov,

6000 židovov i nikaj malo drúgi proteštanušov. Tudi je králevčina, zemla je preveč rodna i dobro obdelana. Dánci tak kak Norvéžáni so germánskoga pokolénja lúdjé, tudi so preveč zevčeni, anafsbélov ki bi pisati i četeti ně znali, med njimi nega ni ednoga. Glávno mesto je Kopenhága. V toj držávi je na visikoj stopnji kmetijstvo, živinoreja i tudi trgovina z prekmorskimi držávami. Ka sem povedao od Norvéžánov, rávno tisto léko trdim od Dáncov, tudi so pobožni, verni i trézni lúdjé, gizdávi so na svoje pošteni. Dánci nigdár ne láže i nigdár ne preklinja, na Dáně štokoli brezi svedoka i brezi vsákoga pisma léko zavúpa celo svoje bogástvo, i on tisto točno do zádne pare vrne i obračuna. V Dánskej redko vidiš žandára ali policája, tudi krčme so redke, ali tem gostejše so mlekárne. Má 1200 dühovnikov.

Holandija je králevčina, njéni prestor měri 34 225 km² z 8,480 000 prebiválci, od tej je evangeličánov i kalavinov okoli 5.500.000. Glávno mesto je Amsterdam, králevsko mesto pa Hága. Tudi dosta kolonij má, skoro z 70 milijóni prebiválcov. Holandsko lúdstvo je tudi pošteno, delavno i trézno, mesto alkohola mléko pije, tudi tū v vsákój vési mlekárna jeste, liki pri nás krčma. Preveč lúbi svojo zemlo, večinomasi skončajo gimnázijo ali pa drúge strokovne kmetijske ali obrtné šolé, ništerni ešče univerzo i potom se pa vrnejo v svojo rojstno vés, i kak kmetje obdelávajo svojo zemlo, ali se pa idejo níkšó meštíro včít, ali pa za delavce v fabrike, ár so tudi rázne meštíre preveč razvíte med njimi. Holandske cérkvi, kak tudi cérkvi vsej severni evangeličánski držáv so vsigdár pune z vernim lúdstvom.

Belgija. Tudi je králevčina, zdájšnji král je III. Ličót. Njéni prestor je 30 000 km² z 8,300.000 prebiválci, tá držáva je najgostejše naseljena, prebiválstvo je po večini katoličánsko. Glávno mesto je Brüssel, tudi má dosta kolonij, skoro z 15 milijóni prebiválcí. Kmetijstvo i industrija je preveč razvíta, má dosta fabrik. Ár je preveč gósto naseljena, zátó dosta živeža more z drúgi držáv notrivoziti. Tudi se dosta briga za kém bógšó šolsko izobrázbo svojí državlánov.

Luxemburg. Velka kneževina med Nemčijov, Francijov i Belgijov. Njéni prestor měri 2.590 km², račun prebiválcov pa 300.000. Glávno mesto je Luxemburg. Prebiválci so Nemci. Voj-

ske nema. Njéni prebiválci z kmetijstva, živino-reje i z industrije živéjo.

Vse té držáve je Nemčija pod vodstvom Hitler Adolfa od 1940. aprila 9 ga naprêj edno za drugov zasédla. Dánija i Luxemburg sta tó zlépa dovolile, ali Norvéška, Holandija i Belgija so se pa na stráni Anglije i Francije bojúvale prôti Nemčiji, ali samo krátek čas, li samo pár kednov, i prisiljene so bilé kapitulirati pred nemškimi trupami.

H.

Mešani zákoni (hižtva).

Nasledújoča ob toj prilíki píšem, ka né dávno je k meni prišao za volo hižtva změšano-ga vavlúvájna zarôčeni pár. Evangelíčanska stranka me je píjala, či je istina tó, štero rim. katolíčanski lúdjé gučíjo, ka či se njidva vu evang. cěrkvi zdáta, tó nevaláno bode. Odgôvoro sem njej, ka naj níkše bojazni nema,

Naša držáva i skoron vse kulturne držáve popolno glíhnost zagvúšajo proteštantskoj cěrkvi, tak túdi pripoznajo valánost vsém njénim obrédóm.

Proteštantsko mněnje je potrplivo. Pripozna-mo měšano hižtvo, no či se neveselimo nad njím.

Potom sem njima túdi prečto z „Evangelischer Weg“ cěrkvenoga časopisa (z dne 28. april 1940. Nr. 17) izjávo imenitnoga rim. kat. kardinála Faulhabera v Múncheni, ki je k pítanji versko měšanoga hižtva eta pravo: „Či rim. katolíčanska cěrkve eta hižtva poprěkno nedovol-júje i ne želě, té to nečiní z zaničevájna, ali z nestrpnosti prôti evangelíčanskim krstšenikom, nego z visikoga poštvájna popolne harmonije hižtva, štera bi samo pri lúdi edne iste vavlú-vájnske vere razcvesti mogla“. — To so reči, štere prôti dozďajšnjemi nastôpanji z rim. kato-ličanske stráni vesélo spremembo dájo viditi i štere jas za znamenje časa mislim. Luthár.

Štatistika prekmurskega evang senioráta za leto 1939.

I. Gibanje prebiválstva :

	rojeni m. ž		mrlô m. ž		zďani čisti meš. párov		konfirm. m. ž		notristôpilo v ev. cěrkve m. ž		vôstôpilo iz ev. cěrkve m. ž		rezerv. dalô na has. na kvár naše cěrkve		v divj. hižtvi	
Bodonci	18	21	16	20	17	1	19	30	—	—	—	—	1	—	1	
Domanj- ševci	7	9	15	4	9	1	11	15	2	—	—	—	—	—	5	
Gornji Petrovci	17	17	15	13	20	1	29	20	1	—	1	1	1	—	6	
Gornji Slaveči	8	18	6	16	14	2	18	29	1	—	—	2	2	—	6	
Hodoš	3	5	8	10	6	4	15	10	—	1	—	—	3	—	9	
Križevci	19	20	34	32	25	—	26	29	—	—	—	—	—	—	12	
Lendava	2	1	3	3	1	—	—	—	—	2	—	1	—	—	1	
Moravci	8	7	15	14	14	3	15	17	—	—	—	3	3	4	6	
M. Sobot i Apače	17	20	33	28	13	7	46	38	1	—	—	—	—	—	17	
Puconci	31	29	31	28	17	2	31	32	—	1	1	—	—	—	9	
	130	147	176	168	136	21	210	220	5	4	2	7	10	4	65	

II. Šolstvo: V poedine šole je hodilo evang. decé:**Apače** 13, Sv. Ana 12, Stogovci 10.**Bodonci** 218, Strukovci 96, Kruplivnik 41, Cankova 15.**Domanjšovci** 112, Prosenjakovci 61.**Gor. Petrovci** 67, Adrijanci 45, Markovci 6, Šulinci 62, Ženavljje 89, Stanjovci 76.**Gor. Slaveča** 62, Kuzma 38, Dol. Slaveča 48, Serdica 56, Sv. Jüri 48, Pertoča 4, Gor. Lendava 49, Vidonci 33.**Hodoš** 64, Šalovci 66.**Križevci** 186, Fokovci 95, Kančevci 53, Mačkovci 67.**Lendava** 20, Petešovci 9, druge vesnice vküper 5, lendavska meščanska 7, čakovečka meščanska 2.**Moravci** 47, Tešanovci 52, Vuča Gomila 53.**Murska Sobota** 106, Martjanci 39, Kupšinci 76, Gederovci 36, Tišina 52, Krog 10, soboška gimnazija 112, ljutomerska meščanska 4.**Puconci** 179, Andrejci 60, Brezovci 62, Moščanci 102, Pečarovci 39, Predanovci 45, Sebeborci 51.

Vse vküper je bilô v naši šoláj dečkov 1531, deklin 1458, vküper 2989.

III. Gospodárstvo :

Verska občina	dohodki	izdatki	ostánek	dúg	fundácije	na dobrotivne cíle dála	na áldove prišlo
Apače	39.836·98	36.276·48	3.560·50	162.780·—	3.060·55	342·50	266·—
Bodonci	56.699·87	23.471·25	33.228·62		17.000·—	2.120·—	5.831·—
Domanjšovci	20.918·75	19.719·75	1.262·—		18.950·67	535·—	2.430·—
Gor. Petrovci	63.139·52	30.269·23	32.870·29			700·25	7.088·75
Gor. Slaveča	79.447·79	63.175·75	16.272·04	24.320·50		5.097·25	4.618·55
Hodoš	54.802·03	43.911·96	10.890·07	900·—	1.906·82	926·—	530·—
Križevci	39.019·50	37.701·25	1.318·25		8.042·30	1.770·—	1.505·—
Lendava	24.097·30	23.840·75	256·55	15.176·—	363·25	620·—	1.540·—
Moravci	40.949·40	37.554·65	3.394·75		8.252·36	3.030·75	6.133·—
Murska Sobota	78.782·41	69.975·06	8.807·35		11.674·—	2.160·—	5.568·—
Puconci	45.803·76	40.619·03	5.184·73	36.138·50	18.820·59	5.745·40	4.669·—
vküper:	543.497·31	426.515·16	116.982·15	239.315·—	88.070·54	23.047·15	40.179·30

IV. Osèbne spremembe v gmajnaj :**Križevci:** Hári Vince je odebráni za blagájnika.**Morávci:** Zrinski Štefan je odebráni za podinšpektora.**Puconci:** Odebráni so za inšpektora Vljaj Štefan, odvetniški pripravnik, za podinšpektora Titán Jožef, šol. upravitel, za moščanskoga kurátora Bánfi Štefan, za lemerškoga presbitera Zorkó Jánoš.**Küčan Peter.**

12. julija je križevska občina zgübila svojega dúgolétnoga predsednika, g. Küčan Petra, ki je že v 45. leti svoje starosti dokončo svojega žitka bežáj. Pokojnoga je velka vnožina národa sprevedila po slédnjoi pôti. Pri odprétom grobi so slobôd vzéli od njega predsednik soboške občine, g. Hartner Ferdinand, ki se je v svojem v srci ségajóčem govoru poslôvo od pokojnoga v iméni vsej občinski predsednikov našega sreza.

V iméni občinskoga odbora je spregôvoro tájnik križevske občine, zahválvši se pokojnomi za predsedniško delováne i voditelstvo občinski poslov. Za njim se je poslôvo od pokojnoga domanjšovski odbornik g. Labaš. V iméni gasilske čete, šolskoga odbora i rdéčega križa pa je spregôvoro šol. upravitel g. Küčan Koloman, zôsebno povdávši v svoji lêpi rečáj pokojnoga skrb za šolstvo. Gospodni Bôg náj dá teli prilúbenoga predsednika križavske občine sladok počinek v domáchoj zemli, njegovej dúši pa blájženstvo svojega nebeskoga králestva.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Vsi ste pa rod odebráni, králevsko popóstvo, národ svéti, lústvo zadoble-njá, náj nazveščáivate dobra dela onoga, ki vás je z kmice pôzvaó na čúдно svojo svetlost.“

1. Petr. 2, 9.

Seniorátno správišče. Naša šinjorija svoje letošnje rédno létno správišče 5. septembra bode držála v Soboti.

Domanjšovci. V Domanjšovskej fari so v tekóčem leti sledéči dári nabráni na cíle Gustav Adolfa drúštva: Nabéranje po vesnicaj Domanjšovci 129 Din, Búkovnica 46 50 Din tak v céloj vési Domanjšovci 175 50 Din. Ivanjšovci 52 Din. Prosenjakovci 50 Din. Čikečka vas 44 Din Središče 36 Din. Lončarovci 19 50 Din. V Domanjšovskej šóli 43 50 Din, v Prosenjakovskej šóli 7 50 Din, offertorium 22 Din, vsevкуп 450 dinárov.

Prekmursko Gustav Adolfa filiálno drúštvo tó letno svoje rédno správišče v M. Soboti sept. 5 ga obdrži, k-šteromi vse svoje priátele po etoj pôti lúbeznivo pozáva. Ob pô 8 vóri bode seja drúštvenoga predstojníkstva. Ob 8 vóri bode ósvetna Boža slúžba. Potom bode vu cérkvi správišče pôleg navádnoga redovéka. Po zaključitvi správišča se bode pri cérkveni dveraj offertorium nabérao za cíle G. A. drúštva.

Gustav Adolfa drúštvo. V Križevskej fari so v tek. leti nasledjuóči dári nabráni za cíle Gustav Adolfa drúštva: offertorium 81 D; po vesnicaj: Križevci 183 25 D; Selo 91; Košarovci 80 5; Kuštanovci 85; Ratkovci 74; Otovci 60; Pečkovci 46 25; Prosečkaves 45; Mačkovci 41; Ivanovci 30; Panovci 23 75; Kukeč 22 5; dár konfirmandušov 62 D; vsevкуп 925 25 Din. — V Apačkoj raztorjenosti 346 Din, z toga je 28 D decé dár. — V puconskoj fari: dohodek mošnje na I. Adventno nedelo 120 D; offertorium pri missionskom svétli 117 D; dár konfirmandušov (dečkov) 190 D; darúvanje decé 284 5 D (s toga je dáno v Puconskoj šóli 99 25, v Moščanskoj 63 75, v Brezovskoj 61 5, v Predanovskoj 45, v Sebebojskoj 15); dár fárnoga ženskoga drúštva 400 D; dári po fárnoj žlátoj knígi 847 5; offert. pri Boži slúžbaj v Andreji 88 5 D; doh. ladice v dúh. pis. 206 5 D; nabéranje v 17 vesnicaj 1028 75 D (s toga so dálí: Andreji 74 75, Bokračí 17, Brezovci 77 5, Dolina 81 25, Gorica 56 5, Krnci 14, Lemerje 37 5, Markišavci 39,

Moščanci 49, Pečarovci 73, Polana 50 75, Predanovci 90, Puconci 131, Pužavci 67, Sebeborci 81 5, Šalamenci 64, Vaneča 25 Din.) Vsevкуп 3 282 75 Din.

Dijaškoga dôma oskrbníštvo sestojéče se z vsej fararov in inšpektorov, 19. augustuša bode držálo svojo sejo, na šteroj se določi oskrbnina za poedine gojence závoda.

Turobni glási. Zádni mēsec so se odse-lili vu večnost z *Puconske fare*: Berke Mihál na Vaneči, star 91 l.; Horváth Jožef na Gorici, st. 75 l.; Cigúth Kalman na Vaneči, st. 28 l. (mrô v Zágrebi i tam z lepim rédom tápohrá-njeni); Šiplič Števan v Sebeborci, st. 60 l. — *Z Gor. Petrovske fare*: Mēseca junija: Časár Kálman z Ženavla, st. 39 l.; Káronja Fána z Nerádnovec, št. 81 l.; Župánek Peter z Gornji Petrôvec, oča vojaškoga dúhovnika Župánek Šándora, st. 77 l. Mēseca julija: Lepoša Jožef z Adrijánec, st. 61 l.; Smodiš Jánoš s Stánjovec. — *Z Gor. Slávečke fare*: 18. julija Celec Mihál, samski, mesárski pomočnik, z Dol. Sláveče v 53. l. svojega žítka. — *Z Križavske fare*: 1. jul. vd. Škrillec Tréza, roj. Vöröš v Ivanovci, st. 69 l.; 4. jul. vd. Novak Peter v Seli, st. 83 l.; 9. Török Janez, samec v Seli, st. 47 l.; 12. jul. Kúčan Peter, obč. predsednik v Križavci, st. 45 l.; 20. jul. vd. Lipai Franc v Seli, st. 70 l.; 26. jul. Peček Ivan v Seli, st. 72 l.; 26. jul. vd. Župánek Jula v Križavci, st. 66 l. — *Z Soboške fare*: 14. jul. Fartelj Štefan v Mlajtinci, st. 75 l.; 15. jul. Gorza Julija, roj. Lanšček, v Nemšavci, st. 70 l.; 25. jul. Verén Ludvík z Zenkovec v bolnici, st. 46 l.; 30. jul. Samec Nada v Soboti, st. 13 l.; 15. aug. Augustín Franc v Gradišči, st. 78 l. — Žalüvajóče naj pomiri Gospodin Bôg, preminjenim pa náj bode Kristuš goristanenje i žítek!

Samovolní dári. Na nesprhlitvi vénec Lut-hárove Filsár Šarolte: Sapač Zoltán i Kocen Kamilla Predanovci 10—10 D, Flajsinger Ilona, roj. Varga Markišavci 50 Din. — Na gorldránje *Dúševnoga Lista*: Jošar Jolanka Beograd 10 D. — Na *Dijaški Dom*: Soboški gmajnarje so darüvali 150 kg pšenice. Srčna hvála!

Popravek štampni falíng. V prvéj numeri *Dúševnoga Lista*, vu artikuluži „Pri Kardóšovom grobi“ v prvom rédi nej 56, nego pravilno 65; v trétjem rédi nej cvetéči, nego sveté-či — je potrébno čteti.

Račúnovodstveni odsek našega senioráta 19. aug. bode meo svojo sejo, na šteroj se preglédnejo račúni i proračúni naši gmajn i senioráta.

Vsem šolskim upraviteljem!

Šolske potrebščine kakor tudi tiskovine, razredne spise lahko dobite kakor prejšnja leta v knji-garni Hahn I. v M. Soboti.

Dogodki zádnejga mēseca. Bojna med Nemčijov i Anglijov se vse bole ostri. Nemci bombardirajo pristanišča, bojno industrijske centre i ládje. Prišlo je do več velki letálski bitk nad Kanálom. Nemci i Angleži javljajo dnévno velke zgúbe (do 100 eroplánov). Tudi Angleži bombardirajo nemške vároše v notránjosti držáve. Té vse bole srdite napáde držíjo za uvod v velki napád na Anglijo, na šteroga je nemška vojska že pripravljena. — Italijanska vojska je z Abesinije vpádlá v angleško Somálijo, gde hitro prodirajo v notránjost. Italijansko letálstvo srdito bombardira angleška letálska i pomorska oporišča, predvsém Máltó i Gibraltár. — V nájkračišem vrēmeni se čáka tudi vstóp Špánije v bojno próti Angliji. Ide se njej za Gibraltár. — Tudi Japonska zunánja politika se vse bole bliža Nemčiji i Itáliji. Rada bi razširila svojo oblást v Aziji na škodo evropski koloniálnoi držáv — Nemčija je začnola urejevati jugo-vzhodno Europo. Na njéni i italijanski tanáč je Romunija pripravljena na velke áldove, náj zadovolji zahtēve svoji sósedov, Bolgárijе i Vogrske. Bolgárijе je že obečala južno Dobrudžo, z Vogrskov so se pa 16. augusta začnola pogájanja v Turn Severini. Ide se za vékši tál Erdéla. Če se ne bi mogle obē držávi pogoditi, de odlôčo nemško-italijanski sôd. — Med Finskov i Rusijov je prišlo do nôve napetosti, ár je finska vláda prepovedala zborovánja „prijátelov Sovjetske Ru-

sije.“ — Na naši srédnji šoláj de se od zdaj naprej včila tudi italijanščina, nemščina pa v tákšoj meri kak prvle francóščina. — 8. aug. je bila otvoritev petanskoga mōsta. — Nemčija je objavila svoje zgúbe v bojni od 10. mája do premirja s Francijov: 27.014 mrtvi, 18.384 zgúbleni, 111.037 ranjeni, vklúper okróglo 150.000 oséb.

Preveč greši što ne čtē Svētoga pisma, ešče bole pa, što ga čtē, pa se ne pozna tó na njem.

Žmetno je živeti pobožnomi med nevernimi, ali pride čas, gda neverni sploh nedo mogli živeti med pobožnimi.

Dvā zákona jesteta, zákon piska i zákon Dühā. Prvo ti pokáže grēh, drúgi ga pa odstráni.

MIRO DOMAJNKO

MURSKA SOBOTA, Lendavska cesta

(prek od tovarne BENKO)

PRVO PREKMURSKO POGREBNO PODJETJE

PRODAM:	Nagrobne vence umetne od	Din 60 —
	Mrtvaške rakve mehki les od	Din 160 —
	Mrtvaške rakve trdi les od	Din 750 —
	Mrtvaške rakve kovinaste od	Din 1250 —
	Mrtvaški prti (šlari) nav od	Din 30 —
	Traki za vence od	Din 20 —

IN VSE DRUGE POTREBŠČINE!

SKLADIŠČE PRI POKOPALIŠČU.

Sprejemem naročila tudi za sveže vence!!

Izposojam mrtvaški oder (ravatal) in voz.

Izvršujem: kompletno pogrebe, prevoze in izkope vse po zmerni ceni.

POPOLNOMA DOMAČE PODJETJE!!!